

„Mes esam Dievo rankos“

„Atsiminkite šią tiesą: mes esam Dievo rankos“. Šie žodžiai, kuriuos ispaniškai ant Nukryžiuotojo be rankų fotografijos užrašė mons. Chavjeras Ečevarija, sustiprina kitus, kažin kieno užrašytus ant to kryžiaus skersinio: „Dabar jūs esat mano rankos“.

2010-12-06

Šis Nukryžiuotasis garbinamas Miunsterio mieste. Rankų Kristus neteko per Antrąją pasaulinę karą ir

dabar prie jo iš abiejų pusių šliejasi du medalionai: viename jų pavaizduotas palaimintasis Nilsas Stensenas, garsus XVII a. veikėjas, kuris atsivertė į krikščionybę ir tapo šios vyskupijos kunigu; kitas skirtas Editai Stein, kuri Jam melddamasi įstojo į karmelitų ordiną.

Šią mons. Ečevarijos istoriją išgirdau 1999 m. Solingene, Šiaurės Reine, Vestfalijoje esančiuose religinių sambūvių namuose ir pagalvojau, kad jo žodžiai kuo tiksliausiai atspindi krikščionių pašaukimą – būti Dievo rankomis. Gyventi taip, kad kiekviename pasaulio kampelyje liudytume Kristaus darbus. Esminė užduotis, kurią Dievas jau dvidešimt amžių skiria visiems, priėmusiems krikštą ir kuri įprasmina žmonijos esmę, yra santuoka ir šeima.

Suvokti šį pašaukimą – tai su begaliniu dėkingumu pripažinti vieną didingiausių Dievo mums

suteiktų slėpinių: tapus trapiais Jo įrankiais, sėti pasaulyje visiems bendrą taiką, kurioje nėra įtrūkimų, nes juos užglaisto meilė. Vyrai ir žmonos, tėvai, vaikai ir broliai, seneliai ir anūkai – visi turim Dievui skirti savo rankas, kad savo negrabia rašysena, pilna dėmių ir pribraukymų, rašytumėm žmonijos istoriją pagal Jo maloningąją valią.

Jaunosioms kartoms reikia rodyti Dievo siųsto nuostabiojo gyvenimo tikslo – vedybinio gyvenimo, šeimos gausinimo ir ugdymo – pavyzdį. Jį įtikinamai sugebės skleisti tik tie, kurie jį įgyvendina kuo nuoširdžiausiai tikėdami. Puikiai suprantami Popiežiaus Jono Pauliaus II primygtinai kartoti žodžiai, kad žmonijos ateitis glūdi šeimoje. Čia nėra nieko ypatingo ar nepaprasto; taip paprasčiausiai gims istorija, jungianti milijonus likimų, kurie susipynę audžia kasdienybės drobę.

Rankos, kurias turim duoti Dievui,
nuo darbo dažnai bus sugrubusios,
bet delnas išliks jautrus švelnumui.
Galbūt jas skaudės, užtat paskui jos
patenkintos ilsėsis. Ant jų nusės
užterštoje aplinkoje susikaupusios
dulkės, bet jos visada ras gėlo
vandens ir oda vėl sutvinskės. Galbūt
atsiras įdrėskimų, randų, raukšlių,
nebesilankstys sąnariai. Nieko
baisaus. Visokios rankos reikalingos;
jos padės į tešlą įmaišyti mielių ir
iškepusios skanią duoną nugalės
nepriteklių. Tereikia, kad jos būtų
gyvos, nesiskirtų nuo Bendrojo kūno,
kad jų venomis tekėtų vienas
Kraujas, kad jį varinėtų viena Širdis
ir kad jos paklustų vienai Valiai. Jos
ne šiaip rankos: jos nori tapti Jėzaus
Kristaus rankomis. Kaulai, raumenys
ir nervai nepails, nes Kristus joms
nuolat įkvėps savo amžinosios galios;
Jis vienintelis mus moko, o kiti
skleidžia Jo žodį.

Simbolį „Dievo rankos“ pasitelkėme dėl jo vaizdingumo, tačiau jokių būdu nenorime užgožti daug svarbesnės tiesos. Šv. Chosemarijai Eskrivai kiekvienas krikščionis turi būti *alter Christus, ipse Christus* tarp žmonių. To reikia siekti visa esybe, visu gyvenimu. Sekti Kristumi, kartoti Kristų, tapatintis su Kristumi reiškia maldoje apmąstyti Kristaus gyvenimą, kartoti jo darbus, gyventi kaip Dievo vaikui, jaustis Kristaus sekėju, įamžinti jo misiją. **Tam tu turi būti tarsi karštos žarijos, kurios kur tik panorėjusios įžiebia ugnį; ar bent jau turi pakelti aplinkinių dvasios temperatūrą, skatindamas juos gyventi prasmingą krikščionišką gyvenimą. Taip Bažnyčioje gims nauja misionieriška veikla, kuri nebus pavesta tik keliems ją išmanantiems, o už kurią bus atsakinga visa Dievo žmonija.**

Pagal Antonio Vázquez knyga "Como
las manos de Dios"

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/mes-esam-
dievo-rankos-2/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/mes-esam-dievo-rankos-2/) (2025-08-05)